

เพื่อนรัก

นางสาวเอมิกา กรรณจนะศิลป์*

เพื่อน บุคคลที่เราสนิทสนม ผู้ที่ฉันสามารถพูดคุยด้วยได้ทุกเรื่องอย่างสบายใจ คนที่ฉันเชื่อใจและไว้วางใจจะไม่โกหกและหักหลังซึ่งกันและกัน เวลามีปัญหาเรื่องต่างๆ ก็คอยให้คำปรึกษาช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ยามท้อแท้ก็ให้กำลังใจกันและกัน อยู่ด้วยกันทุกช่วงเวลาไม่ว่าจะทั้งยามสุขหรือยามที่เรามีเรื่องให้ทุกข์ใจก็ยังให้กำลังใจกันเสมอ เมื่อเราเศร้าเพื่อนก็คอยเพิ่มสีสันให้แก่ชีวิตทำให้เรามีรอยยิ้มขึ้นมาได้ตลอดเวลา สิ่งต่างๆ ที่กล่าวมาเหล่านี้ทำให้ฉันคิดว่าเพื่อนแท้จะเกือบเสมือนเป็นคนในครอบครัวของฉันเลยก็ว่าได้ แต่หรือนี่จะเป็นคำนิยามคำว่า “เพื่อน” ของฉันเพียงคนเดียว

ฉันเป็นคนมีนิสัยขี้อาย ไม่กล้าพูด ไม่กล้าเริ่มเป็นฝ่ายทำความรู้จักคนอื่นก่อนเพราะมักจะกลัวว่าคนอื่นนั้นอาจจะไม่ได้อยากรู้จักตัวฉันและฉันก็กลัวการที่ต้องถูกสายตาดูจ้องมอง วันแรกของฉันในวัยมัธยมจึงเริ่มต้นด้วยการเลือกหาที่นั่งที่ยังไม่เจ้าของและนั่งอยู่ลำพังอย่างเงียบๆคนเดียว ในหัวฉันนั้นมีหลายความคิดที่ดีกันทั้ง จะรวบรวมความกล้าเข้าไปทักคนอื่นก่อนดีไหม หรือว่าจะรอให้คนมาทักก่อนดี ฉันนั่งคิดอยู่สักพักจนกระทั่งมีเพื่อนคนหนึ่งเดินเข้ามาและนั่งลงข้างๆฉัน เพื่อนคนนั้นเริ่มพูดคุยทำความรู้จักฉันก่อน เราทั้งสองคุยกันในเรื่องต่างๆ ทั่วไป เช่น มาจากโรงเรียนอะไร วันนี้จะเรียนอะไรบ้าง และเตรียมอะไรมาเรียนบ้าง ในตอนนั้นฉันรู้สึกดีใจมากที่มีคนมาทำความรู้จักฉันแต่ก็ต้องเก็บความดีใจทั้งหมดนั้นไว้ภายในใจเพราะกลัวว่าจะดูออกนอกหน้ามากเกินไป

เพื่อนที่ฉันกล่าวถึงนั้นก็คือ อาย เพื่อนสนิทคนแรกในชีวิตมัธยมของฉัน อายเป็นคนน่ารัก อัจฉริยะดี นิสัยดี เรียบร้อย ชอบช่วยเหลือครูและเพื่อนๆอยู่บ่อยครั้ง ฉันและอายสนิทกันมาก เราทั้งสองคนทำอะไรหลายๆอย่างด้วยกันช่วยกันทั้งเรื่องเรียน ตัวหนังสือและทำกิจกรรมต่างๆ เราคุยด้วยกันได้ทุกเรื่อง ถึงแม้บางครั้งอายจะชอบขัดฉันเรื่องชอบศิลปินเกาหลีอยู่เสมอ เช่น “ฟังออกหรือ” หรือ “บัตรคอนเสิร์ตอะไรทำไมแพงจัง” แม้ฉันจะไม่ชอบที่อายพูดแบบนั้นสักเท่าไร แต่ฉันก็รู้สึกว่าการที่อายพูดเรื่องแบบนั้นก็คงทำเพื่อที่จะไม่ให้ฉันชอบจนลุ่มหลงมากเกินไป ด้วยความสนิทสนมกันอายจึงเป็นคนที่ฉันสบายใจที่จะปรึกษาปัญหาต่างๆ และเชื่อใจว่าเราจะไม่มีการที่ต้องโกหกกันและกัน

วันหนึ่งอาจารย์ในวิชาสังคม สั่งให้ทุกคนทำรายงานเรื่องหนึ่งแล้วนำมาส่ง ฉันเป็นคนไม่ชอบจดสิ่งที่ได้รับมอบหมายและยังขี้ลืมอีก นั่นทำให้ฉันลืมเรื่องรายงานไปอย่างสนิท จนอาจารย์ต้องมาทวงงานเนื่องจากจะหมดเขตส่งงานแล้ว โดยฉันก็ได้รู้ว่าเพื่อนสนิทของฉันเองก็ยังไม่ได้นำส่งรายงานนั้นเช่นกัน หลังจากรู้เรื่องฉันก็รีบจดว่าต้องทำรายงาน หลังเลิกเรียนฉันก็รีบกลับบ้านเพื่อไปทำงานให้เสร็จ วันต่อมาจึงนำแฟลชไดรฟ์มาเพื่อพริ้นต์งานของฉัน โดยฉันเองยืมแฟลชไดรฟ์ของคุณพ่อมาและพ่อเองก็พูดเตือนฉันว่าในนั้นมีข้อมูลหลายอย่าง ห้ามทำหายเด็ดขาด หลังจากพริ้นต์งานเสร็จฉันก็ขึ้นไปเรียนตามปกติ จนพื้มารู้ตัวหลังจากนั้นสักพักว่าแฟลชไดรฟ์ของฉันนั้นหายไปแล้ว ฉันตื่นตระหนกหาทั่วทั้งกระเป๋ เสื้อผ้า ร้านที่ไปพริ้นต์งานมาและตามทางที่ฉันเดินผ่าน แต่ก็ยังหาไม่เจอ ฉันจึงลองถามเพื่อนสนิทของฉันว่าเห็นแฟลชไดรฟ์ของฉันบ้างไหม แต่ก็

* นักศึกษาชั้นปีที่ ๑ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา ๒๕๖๒

ได้คำตอบว่าไม่เห็นเลย ฉันเองก็ไม่ได้ถามต่ออะไรเพราะฉันเองก็เชื่อใจในความเป็นเพื่อนของเรา ฉันจึงได้แต่โทษความสละเพร่าของตัวเองที่ไม่ระวังทำให้ของหายไ

หลังจากวันนั้นฉันก็ไม่ได้ได้รับความไว้วางใจจากพ่ออีกเลย ฉันเสียใจในความสละเพร่าของตนเองและคิดว่าต่อจากนี้จะระมัดระวังให้มากขึ้นกว่านี้ แต่วันหนึ่งฉันกลับรู้ความจริงว่าเพื่อนที่ฉันสนิท เพื่อนที่ฉันไว้วางใจต่อจากนี้ไปฉันคงไม่สามารถไว้วางใจเชื่อใจได้อีกแล้ว เพราะจริงๆ แล้วแฟลชไดรฟ์ของฉันที่หายไไม่ได้เกิดจากความสละเพร่าของฉันเพียงอย่างเดียว แต่ความจริงนั้นก็คือ เพื่อนสนิทของฉันเองที่หยิบมันไปเพื่อเอาไป 프린ต์งานส่งอาจารย์ ฉันพบหลักฐานจากรายงานของเราที่ต่างเหมือนกัน จึงสงสัยว่าเพื่อนที่สนิทที่สุดของฉันนี่แหละที่อาจเป็นคนขโมยไป จนไปเจอแฟลชไดรฟ์นั้นในกระเป๋าของอาย

หลังพบหลักฐานชิ้นสำคัญ ฉันเองก็พูดไม่ออก ในหัวของฉันมีหลายความคิดที่ตีบคานเข้ามาแต่คำถามว่า ทำไมเพื่อนที่ฉันไว้วางใจที่สุดฉันจึงทำแบบนี้ ทำไมต้องโกหกฉัน ทำไมถึงไม่นึกถึงความรู้สึกของฉันจากการกระทำนี้เลยหรือ ตอนนั้นเองไม่รู้มีอะไรมาดลใจให้ฉันตัดสินใจเลือกที่จะไม่ถามคำถามพวกนั้นออกไป เพียงแต่เลือกที่จะก้าวออกมาและจบความสัมพันธ์ที่ฉันเองเคยคิดว่าจะมั่นคงแน่นแฟ้นไว้ ณ ที่ตรงนั้น บางทีตอนนั้นฉันอาจจะคิดว่าการออกมาแบบไม่พูดอะไรคงจะเป็นวิธีรักษาความสัมพันธ์พวกเราที่ดีที่สุด และอายเองก็ไม่ได้กลับมาพูดคุยกับฉันด้วยเช่นกัน

วันสุดท้ายของชีวิตมัธยม พวกเราเจอกันที่งานปัจฉิมนิเทศ ทั้งงานเต็มได้ด้วยกลิ่นอายของวันเวลาต่างๆ ที่เคยผ่านมามาด้วยกัน ไม่มีใครอยากให้ช่วงเวลานี้จบลงเพราะรู้ว่าต่อจากนี้พวกเราคงไม่ได้เจอกันบ่อยๆ เหมือนเคยอีกแล้ว ที่นั่นทำให้ทั้งฉันและอายได้ย้อนกลับมาคุยกันอีกครั้ง อายเริ่มเข้ามาทักทายฉันและต้องการที่จะพูดกับฉันในเรื่องราวตอนนั้น ฉันเองก็คิดว่านี่อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่เราอาจได้เจอกันและกัน ต่อจากนี้อาจไม่ได้มีโอกาสพูดคุยกันอีกแล้ว อายจึงเริ่มขอโทษที่ทำเรื่องนั้นลงไปพร้อมทั้งบอกเหตุผลต่างๆ ฉันได้รู้ว่าที่อายทำลงไปนั้นเป็นเพราะว่าวันนั้นเป็นวันส่งงานวันสุดท้ายและอายเองยังทำไม่เสร็จเรียบร้อยดี เมื่อฉันได้ฟังเหตุผลแม้จะรู้สึกไม่พอใจกับเหตุผลที่อายบอก แต่เวลาที่ผ่านไปบวกกับคำขอโทษที่ทำให้ฉันเห็นถึงความจริงใจของอายทำให้ฉันตัดสินใจที่จะทิ้งความคับแค้นใจต่างๆลง ฉันเลือกที่จะขอโทษอายเช่นกันที่ได้จบความสัมพันธ์ของพวกเราโดยที่ไม่ได้พูดคุยด้วยเหตุผลก่อน พวกเราทั้งสองต่างคิดถึงช่วงเวลาในตอนนั้น ถ้าหากพวกเราตัดสินใจคุยกันตั้งแต่แรก พวกเราอาจจะยังสนิทกันอยู่ก็ได้ สุดท้ายแล้วพวกเราตัดสินใจที่จะเป็นเพื่อนกันแต่คงไม่กลับไปสนิทสนมกันได้เหมือนเคย

หลังจากเรื่องนี้เกิดขึ้นในชีวิตฉันเองก็มีเพื่อนใหม่เข้ามามากมาย แม้ว่าช่วงแรกฉันจะยังคงรู้สึกไม่อยากสนิทกับใครอีกและยังรู้สึกว่าไม่สามารถไว้วางใจใครได้เลย แต่ในเวลาไม่นานความรู้สึกเหล่านั้นก็ดีขึ้น เพื่อนใหม่ที่เข้ามานั้นก็ทำให้ฉันเข้าใจแล้วว่าเพื่อนแต่ละคนที่เข้ามาในชีวิตมีทั้งคนที่ดีและไม่ดี การพบเจอเพื่อนที่ดีทำให้หลายๆอย่างในชีวิตฉันดีขึ้นทั้งการเรียนและกิจกรรม และหากฉันเจอเพื่อนที่ไม่ดีหรือมีปัญหาต่างๆกัน ความเจ็บปวะนั้นอาจไม่ใช่การแก้ปัญหาที่ถูกต้องที่สุด อาจจะเป็นการเข้าไปพูดคุยกันหาเหตุผลของกันและกันต่างหากที่เป็นวิธีที่ดีที่สุด